

1011 LIST

LETO VI

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH — IZHAJA VSAKO SREDO

ev. 42

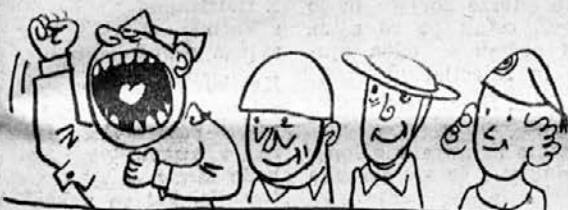
Beppo Zgrivani:

TRIESTE MIA

Prepevali smo vsi: »Trieste mia!«,
čakali, da z neba nam pade mana.
A ves naš up je bil — fatamorgana
vse naše sanje — bedna polomija!

L'APPETITO VIENE MANGIANDO . . .

ali zgodba, kako se je na tuj račun lahko smejati
z nepričakovanim koncem

— Signori e signorine! Zahtevamo od Jugoslavije Trst, Istro, Dalmacijo . . .

... zahtevamo od Francije Nice, Korziko in Tunis . . .

... zahtevamo od Anglije Malto, Ciper, Somalijo . . .

... zahtevamo od Amerike pravičnost in . . .
Tedaj pa se je pričel Amerikan smejati:
— Tega Italija ne bo nikoli zahtevala, ker bi
sicer morala vse drugo vrniti!

NESPORAZUM

Italijanski general Luigi Brzopeti pregleduje čete, ki so pripravljene za vkorakanje v Trst, in vpraša vojaka, ki se mu še najmanj tresejo kolena:

— Ali veš, kaj pričakuje madre Italia od tebe?
— Vem! Pričakuje, da bom izpolnil vsa povelja predpostavljenih!

General se razveseli:

— Bene, bene! Ali boš res izpolnil vsako povelje predpostavljenih?

— Vsako, ekscelenc!

— Hm, tudi če bi ti na primer tvoj poročnik dal povelje, da moraš bežati?

— Ne, tega povelja pa ne bi mogel izpolniti!

General mu od veselja pade okrog vratu in zaihti:

— Ti si pravi heroj, pravi potomec naših junaških prednikov! Poročnik — tega moža je treba takoj predlagati za odlikovanje! No, moj heroj, sedaj pa povej vsem, zakaj ne bi mogel izpolniti tega povelja?

— Zato, ker nisem tako neumen, da bi v tem primeru še čakal na povelje!

OGORČENJE

— Lucia, ali je res, da sta se s Pietrom razšla?

— Res je, in to za vse večne čase!

— In zakaj?

— Pomisli, ta tepec je hotel posnemati Pello, pa mi je svečano izjavil, da se bova poročila takrat, ko bosta Trst in cona B priključena k madre Italiji. Pa reci, če ni idiot!!!

SRAMOTA

Uro po objavi sklepa zaveznikov, da prepuste Trst Italiji, pripeljejo v tržaško bolnišnico človeka, ki je nameraval napraviti samomor. Zavezniški policist zaslišuje nesrečnega:

— Zakaj ste to napravili? Zaradi nesrečne ljubezni?

— Ne, kje neki!

— Ste neozdravljivo bolni?

— Tudi ne. Zdrav sem kot dren!

— Zakaj ste pa potem obupali nad življenjem?

— Nisem mogel prenesti takšne sramote . . . veste, tudi jaz sem namreč . . . ampak pošten — mešetari!

RAZMIŠLJANJE A LA PELLA

Questi Inglesi e Americani bi radi dosegli ravnotežje med Jugoslavijo in Italijo na Svobodnem tržaškem ozemlju — alora je jasno, da morajo najprej zapustiti jugoslovanske čete cono B, preden gremo mi v cono A, že zaradi naših živcev, ki ne prenesejo jugoslovanskih vojakov v taki bližini. Če pa bi tega ravnotežja ne dosegli, bi mi morali zaradi ravnotežja teči z vzhodne meje na zahodno — saj smo se pred desetimi leti prav tako krepko drli: »Nizza, Korzika, Tunis!« ko se danes deremo: »Trieste, Pola, Dalmazia!« . . .

TO NI NIČ!

— Pomisli, sinoči sem videl čarovnika, ki je pod čarobnim klobukom napravil iz vrabca slona!

— To ni nič! Signor Pella je pod cilindrom strica Sama napravil iz slovenskih krajev »terro italianissimo«!

— Ampak tisti slon ni bil pravi! Oče mi je rekel, da je to samo hipnoza!

— Saj tisti kraji tudi niso terra italianissima. Samo moj oče ne pravi temu hipnoza, temveč čisto navadna — svinjarija!

Pogovor na Morsu

— Dveh stvari ne bomo nikoli izvedeli: prvič, kdaj so nas Rusi prvi odkrili, in drugič: s kakšno pravico so nas Anglo-Američani zamešetarili Italijanom . . .!

OSVAJALSKE TEŽAVE

— Si lahko predstavljaš, Luigi, carissimo mio, kako bomo korakali v naših novih uniformah po via Carducci v Trstu . . .!

— Lahko si predstavljam, signor caporale, kako bomo korakali, maršoltantno ne vem, kako bomo vzdržali!

— Kako vzdržali, Luigi?

— Kako? Via Carducci je precej dolga in vso pot narediti z dvignjenimi rokami, kaj mislite signor caporale! . . . Saj so Jugoslavlani dejali, da bodo tudi oni vkorakali takoj, ko en sam italijanski vojak stopi v cono A! Italijanska specialiteta:

ZACUDENJE

— Veš, Jonny, zadnjič se mi je zgodilo, da sem začel hoditi v krogu in nisem mogel najti izhoda iz tega kroga...

— Vraga, nisem vedel, da sodeluješ v komisiji za mirno rešitev Sueškega vprašanja!

PESIMIZEM

— Da, da, sir, kmalu bomo vsi beračili!

— Mislite? Ali ste morda strokovnjak za kolonialna vprašanja?

PELLA SANJA...

Pella sanja lepe sanje: sanja, da dobil je Trst in da je načel vprašanje: »Naj gre roka tja kot prst!« V sanjah v Istro že koraka, gre v Ljubljano na sprehod, v Beogradu pa dočaka svoje vojske mimohod. Potlej se napoti v Nico, Francijo osvobodi, Anglijo na polovico s stričkom Samom podeli. V Afriko nato ponese svete rimske vere luč,

ricinus na vzhod zanese, zakuži polarni puč, brž Ameriko še zmane in, ko je vladar sveta, takrat si roke pomane: »Zdaj na konju sem, haha!« Kvišku v sanjah Pella skoči in... na tleh se prebudi! Zdaj pa bridke solze toči in takole govori: »Lepe sanje, ne bežite, nisem še dovolj dobil! Rad bi vsaj še satelite, sonce, zvezde osvojil!«

TRŽAŠKE ASOCIACIJE

— Saj res — kaj neki bodo napravili Amerikanci sedaj...?

»OS«(EL) MÜNCHEN—TRST

Ni marelja se zgorela — Chamberlain na vek živi? München v Trstu je na vrsti — kakšen madež naših dni!

USA-neo in Britanec, nič ni vreden več podpis? Z Italijanom, z Vatikanom sklepa gnili kompromis.

Kratkovidni, nezavidni — je vso pamet vzela noč? Saj v marelje bodo strele — tresnile, kot so nekoč!

ENA MIKROSKOPSKA

Signor Pella zagleda pri zdravniku mikroskop. Zdravnik mu pojasni, da ga uporablja zato, da lahko poveča bakterije, ki sicer s prostim očesom niso vidne.

Po končanem Pellinem zunanje-političnem eksperimentu o tržaškem vprašanju, v katerem je dokazal, da prevladuje v Trstu želja za povratkom v Italijo, ga sreča zdravnik in pravi:

— Signor Pella, dovolite mi, da vam čestitam. Vi ste prvi znanstvenik, kateremu se je posrečilo videti pod mikroskopom stvar, ki so bile doslej celo pod mikroskopom — nevidne!

Štirje fantje špilajo...

— Če je Atlantski pakt adut, šmiram jaz Trst...

Bilo kuda — papež svuda!

(Zasledki slavnega Gumpeta)

Bil sem slučajno v Rimu in jih nekaj nabral tudi o papežu. Za danes vam imam čast objaviti nekaj odlomkov iz njegovega dnevnega reda.

Zjutraj vedno najprej nezmotljivo vstane, vedno z obema nogama naenkrat, da bi mu leva kje ne pokvarila dneva! Nato pomoli (ne: pomoli, temveč: pomoli) glavo skozi okno. Če izpod oblakov prši, nezmotljivo napove: »Dež bo!« Ta prerokba se po Vatikanu takoj raznese in kardinali se ves dan ne upajo brez marel na cesto, papež pa gre najprej brat mašo, potem pa časopise — razen italijanskih, da si ne bi pokvaril apetita...

Njegovo glavno dopoldansko opravilo je v tem, da začne deliti direktive italijanski vladi. S Pello si nista nikoli navzkriž (kako neki, ko sta si že z Musolinijem bila taka prijatelja), najmanj pa glede Trsta! Nato pa papež s kompletno rimsko vlado vred pomoli (ne: pomoli, temveč: pomoli!) sicer krat-

ko, pa zato bolj gorečo molitev za pošteno sušo v krajih, kjer se je razpasel socializem.

Po tem opravljenem delu se spravi papež na zajtrk in se med žvečenjem raznih dobrot s pobožno dobrohotnostjo spominja tistih desetisočev lačnih Italijanov, ki nimajo kaj dati v usta in se jim zato ni treba toliko mučiti s prežvekanjem. Medtem se mu tudi večkrat kolne, kar je nezmotljiv znak, da tudi ti sestrskani Italijani s primerno pobožnostjo mislijo nanj in na njegov zajtrk.

Po kratkem sprehođu se spravi na korespondenco. Dnevno pošilja pošto Santinu v Trst in Francu v Španijo, pa tudi Paveliču kot »praktičnemu« katoličanu nakaže kak ček iz fonda za reševanje poganskih zamorčkov (ki pa nima zveze s tako imenovanim »pranjem zamorca«).

Ko se po tem napornem delu najde in naspavanka — tiste urice, ko spi, papež za vesoljni svet ni škodljiv — mu začno rojiti po glavi Split, Pula, Reka, Dalmacija in Afrika in takrat se stvar odločno spremeni —

takrat postane namreč škodljiv, posebno zato, ker takoj nato sprejme spet Pello, ki mu referira, kako in kaj je ukrenil v zadevah, ki mu jih je naročil dopoldne.

Okoli 19. ure se papež umakne v svoje intimne sobane in ostane tam do večerje. Kaj ta čas dela — nihče ne ve, baje pa brije samega sebe; norce iz ljudi brije namreč že čez dan dovolj. Pač pa po večerji udari s še tremi kardinali partijo taroka. Gredo se pa seveda »kralja klicati«. Srčni kralj mu je spoletski vojvoda brez NDH, pikov mu je tisti iz Romunije, karov je Habsburžan, križev pa je seveda Peter — s tem so namreč vedno križi in težave, ker ga hudo biksja po barih. Seveda papež zaradi svoje nezmotljivosti pri taroku vedno dobi — pa se kljub temu jezi, ker je to samo pri taroku, kjer igrajo za odpustke in ne za kakšno bolj realno valuto.

Ko gre spat, ima papež še važno delo. Razmišlja namreč, kako bi jo zagodel tistim, ki niso za Veliko Italijo in Vesoljni Vatikan. Te misli mu dajo včasih tudi hude sanje, kjer se mu prikazujejo pametni ljudje, ki mu gredo na splošno zelo na živce in jih zato ne more — kar pa temelji na obojestranskih občutkih.

Zjutraj pa, ko se papež zbudi — se začne znova, kot sem že spočetka zapisal. Edina sprememba je v tem, da včasih ne pada dež, ampak sije sonce. Takrat pa papež zopet nezmotljivo napove: »Danes bo lepo vreme!«

Ce ne bo dež...

Gumpeta I. r.

(Op. ur.: Ta sestavek je bil sicer namenjen za rajnega »Zamorčka«, pa ga nam je avtor iz ljubeznivosti prepustil v enkratno objavo — drugič pa morda kaj več!)

NE — TEMVEČ...

— Ali je vaš mož šel osvobajati Trst, signora Balba?

— Ne, perem tudi za druge!

Stara - toda resnična

Travnerjeva bridka šala v starem »Totem listu« ob priliki »münchenskega sporazuma«: Edino upanje: Anglija se vsako leto za petindvajset centimetrov pogrezne v morje...

Praktični politični dvojčki

ali Togliatti in tržaško vprašanje...

Modernizirana pravljica

Nekoč je živel požrešen volk Lakotnik. Odkar so ga pa zalotili ljudje pri kraji in mu jih pošteno naložili, je postal bolj previden. Oblekel je spokorniško haljo in oznanjeval vsem, da hoče odslej živeti pošteno. Nekateri so bili dovolj lahkoverni in so mu verjeli, drugi pa so bili toliko previdni, da so poznali pregovor: »Volk izpremeni dlako, narave pa ne!« in mu niso nasedli.

Toda volk ni mogel dolgo živeti od samega svetniškega sijaja, zato se je začel ozirati krog sebe, kje bi dobil kaj pod zob. Ker je bil diplomat, je sklenil, da si bo privoščil ovco iz tropa tistih, ki mu niso verjeli, tako da ne bo izgubil poštenja v očeh tistih, ki so mu verjeli.

Rečeno — storjeno. Volk je v spokorniški obleki odkorakal k pastirjem, ki so verjeli v njegovo poštenost, in dejal:

— Prišel sem, da mi odstopite ovco — seveda ne iz vašega tropa, temveč iz tropa vašega prijatelja, ki ne veruje v mojo poštenost! Odstopite mi to tujo ovco vi, da si ne umažem svetniškega sijaja, kajti sicer...

Pastirji niso čakali, da bi jim povedal vse do konca, temveč so mu obljubili, da mu bodo priskrbeli ovco, in so mu o tem dali tudi pisano obljubo. Najbrž so tej obljubi, ker je bila na račun tretjega, dali tudi ime »tripartitna«.

Potem pa so začeli premišljevat, kako bi ukanili svojega prijatelja za ovco, a niso mogli stuhtati ničesar pametnega. Volk pa je prihajal dan za dnem in zahteval od njih svojo ovco. Tedaj pa so stopili pastirji k svojemu prijatelju in dejali:

— Stvar je taka, da volk zahteva ovco iz tvojega tropa, ki smo mu jo mi tudi že obljubili. V interesu varnosti naših čred te zato pozivamo, da daš volku ovco...

Takrat pa jim je on dejal:

— Poslušajte, prijatelji, to ni pošteno. Zakaj mu niste obljubili svoje ovce, če pravite, da so vaši troji v nevarnosti? Zakaj obljublimate nekaj, kar ni vaše? Jaz se za svoj trop prav nič ne bojim, ker imam čvrsto gorjajo, in tudi volka se ne bojim, ker sem mu jih že nekoč pošteno naložil po grbi. Pošljite ga k meni, pa se bom sam pogovoril z njim!

Pastirji so odšli in so sklicali pravo pravcato konferenco. Na njej so ugotovili, da dane besede ne morejo požreti. Volk je zatulil od veselja in se začel obližovati:

— To bo masten poslastek!

Potem pa je zahteval, naj mu pastirji prinesejo ovco. Ti pa so se začeli v zadregi čehljati za ušesi in so oklevali:

— Veš kaj, dragi Lakotnik, kar sam pojdi ponjo. Povej, da smo ti mi dovolili in — dobil jo boš!

Zdaj pa se je začel čehljati Lakotnik za ušesi:

— Saj bi šel, ampak... mož ima čvrsto gorjajo, s katero se ne bi rad še enkrat seznanil! Rad vam verjamem, da bi jo dobil... ampak najbrž po grbi!

In ker Lakotniku ni kazalo drugega, se je odplazil sam po svojo ovco. Ustavil se je v varni daljavi in zatulil:

— Ej, ti, daj mi ovco, kajti sicer...

Pastir pa mu je pokazal gorjajo in vprašal:

— Kaj bo sicer? Povej do konca!

Takrat pa je volk stisnil rep med noge in zajecjal:

— Kajti si — sicer, sicer bom pač prisiljen — prežvekovati samo spomine!

Kakor vidite, ima gornja zgodnica zelo poučen nauk: ZANESI SE NA SEBE IN NA SVOJO GORJACO!

Ribič v kalnem

DEBELE ČASNIKARSKE

»Večer«, 15. X. 1953: Zaradi naraščanja šoloobveznih otrok, bo treba misliti na gradnjo nove šole.

Naraščanja šoloobveznih otrok pač verjetno ne bo mogoče preprečiti — tudi z gradnjo nove šole ne. Pač pa se bo zelo verjetno gradnja poznala pri naraščanju števila šoloobveznih otrok!

»Slovenski poročevalec«, 11. X. 1953: Mestni pogrebni zavod opozarja svoje pokopnikov pokopališč...

Čudna sorodstvena razmerja! Pokopališča imajo svoje, pokopniki pa... morda lastnike!

»Ljudska pravica - Borba«, 13. X. 1953: V Straži so čez Krko zabetonirali nov železobetonski most.

No, sedaj pa imajo hudiča! Nov železobetonski most so imeli, sedaj pa so jim ga zabetonirali, da bi nihče ne mogel preko...

PRIZNANJE

Zenska kmetici, ki ji ponuja mleko:

— Čudim se vam, kakaj pri takem mleku, kot ga dajejo vaše krave, ne zgradite doma hidrocentrale?!

MRZLICA

Tovarišica Nada je zaprosila šefa, da ji dovoli oditi iz pisarne, češ da ima mrzlico. Šef ji je dovolil.

Toda, kako se je začudil, ko se je že čez pol ure še bolj izmučena vrnila:

— Ampak, tovarišica Nada, saj vam ni bilo treba priti nazaj! Ali je morda mrzlica že ponehala?

— Tisto ne, ampak v nobeni trgovini nočejo več dati toliko moke in masti, kot bi človek želel! In še to samo stalnim odjemalcem!

IZPLAČA SE!

— Veš, s svojim novim službenim mestom sem kar zadovoljen. Plača je po uredbi, do podjetja pa imam od doma samo pet minut...

— Zakaj nisi raje prišel k nam. Do urada bi imel sicer resda pet minut dalj, ampak zato bi pa dobival tudi — terenski dodatek!

MOŽ BESEDA

Množični sestanek. Dvorano so napolnili člani SZDL in člani Zveze komunistov. V razpravo posegajo i prvi i drugi. Drugi so pravzaprav zapovrstjo povedali svoje že vsi razen enega. Ta pa nič. Kar naprej ploska in ploska diskutantom, ust pa ne odpre. Končno ga eden sovrstnikov vpraša, kako, da nič ne pove. On pa:

»Hm, dragi tovariš, mož beseda sem! Jaz se držim starega in preizkušenega pravila: konspiracija!«

Domači čudeži

V neki prodajalni sadja in povrtnine so prodajali enako lepo sadje in povrtnino, kot je bilo razstavljeno v izložbi...

Neko naše podjetje je prostovoljno prijavilo vse svoje fondе...

V neki naši mlekarni te dni niso prodajali mleka, pomešanega z vodo...

Preteklo nedeljo so videli priti z vlakom iz Ptujja enega potnika brez steklenice...

V zadnji številki »Totege lista« je nekdo bral resnično zbadljivko na svoj račun in ni bil užaljen...

STARE ŠALE?

Prav! Če jih že res vse poznate, pa dodajte vsaki od njih pripadajoče besedilo, ki ga najdete na strani 5.

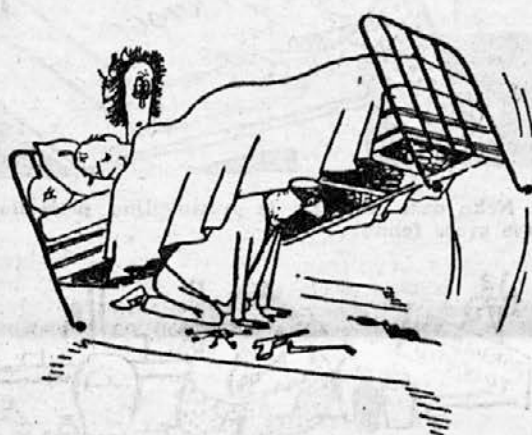
1.

2.

3.

4.

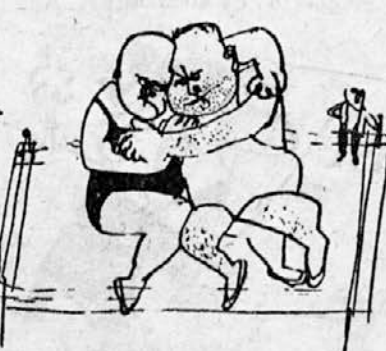
5.

6.

7.

8.

Tri najboljše rešitve bomo nagradili s knjižno nagrado!

Kljun:

Teško je biti gledališki direktor

Če se da poklic gledališkega direktorja sploh čemu primerjati, potem bi ga lahko primerjali edinole s poklicem krotilec levov. In vendar obstajajo razlike med tema dvema sorodnima poklicema: krotilec levov ima bič, gledališki direktor je neoborožen, krotilec levov ve, da ima pred seboj same garantirane leve, gledališki direktor si ni nikdar na jasnem, kdo je lev, kdo je ovca. In v gledališču so ovce navadno nevarnejše od levov.

Igralec (to je menda v tradiciji) ima skoraj vsakega direktorja malo v želodcu, kajti ni ga direktorja na svetu, ki bi znal ugoditi vsem igralcem. Vsakega kje prav posebno žuli čevlji. In ker ga žuli, je treba poiskati krivca. Krivec pa je, hopla, takoj pri roki, jasno kot beli dan: direktor. Neki igralec bi rad igral Hamleta. Bolj ko mu direktor dopoveduje, da ni Hamleta, lahko zaradi svoje pojave in izraza nastopal v najboljšem primeru kot duh Hamletovega očeta. Toda ne, vtepel si je v glavo, da bo osrečil gledalce z likom Homleta. Bolj ko mu direktor dopoveduje, da ni Hamlet, bolj je igralec užaljen in bolj je prepričan, da ga direktor sovraži in da tlači njegov talent.

Teško je biti gledališki direktor.

Poznal sem nekoč nekega razboritega igralca, ki je tudi menil, da je hudo zapostavljen in je nekega dne obiskal direktorja v njegovi pisarni ter mu odkrito pokazal svoje mnenje o njem na ta način, da je vrzel proti njemu veliko in dragoceno kitajsko vazo iz porcelana. (Pisarniški inventar št. 13.) Direktorju je postalo tesno pri srcu in bled je bil skoraj bolj kot kitajski porcelan. Za hip je okleval in se ni mogel takoj odločiti, kaj bi rešil: svojo glavo ali kitajsko vazo. Čeprav je bil izreden ljubitelj starin, se je odločil vendarle za glavo. Umaknil jo je in kitajska vaza (pisarniški inventar št. 13) se je razpočila na zidu. To je bil atentat!

Teško je biti gledališki direktor.

Potem pa prosim: igralke! Predstavljajte si, da ste direktor gledališča, v katerem živi in dela dvajset igralk, ki bi bile rade vse mlade in lepe in priljubljene. Čez leto dni (če boste še pri življenju) boste izjavili novinarjem (prav gotovo vas bodo obiskali): Raje med leve v areno kot nazaj v gledališče! (To ne pomeni, da bi morali dobiti levi komplekse manjvrednosti; toda v primeri z nekaterimi zvezdicami, so te grozne živali resnično »ljudomile«.)

Teško je biti gledališki direktor.

Lepega dne bo pridrvel v direktorjevo pisarno igralec, ki bo ves razburjen in zaripel. Vrzel bo na mizo vlogo in bo ozmerjal direktorja: »Vračam vam naslovno vlogo 'Othella'! To je že peta vloga v tej sezoni! Kdaj bo tega konec! Nesramnost! Zelel bi si kakšno postransko vlogo, kakšnega psička s tremi stavki, vi pa me pitate s samimi velikimi teksti!«

Direktorju bo vzelo sapo in pričel bo v zadregi jecati. Tresla ga bo mrzlota in zobje mu bodo šklepetali. Moral bo pri priči vzeti pol kile sulfatiazola, sicer ne jamčimo zanj.

Teško je biti gledališki direktor.

V umivalnici bo zmanjkalo tople vode. (»Naj gre k vragu tak direktor!«) Skozi streho kaplja na oder. (»Seveda direktor je na suhem, briga njega!«) Avditorij je na pol prazen. (»Tu imaš direktorja in njegov repertoar!«) V to staro gledališko škatlo naj treščil strela! Naj pade nanjo vsaj stokilska atomska bomba! (»Direktor je nesramen, ker noče zgraditi novega gledališča!«)

Lahko se celo zgodi (v gledališču je vse mogoče), da se bo rodila nekemu igralcu namesto sina, ki ga je pričakoval, hčerka. Igralec bo razočaran in besen. Morda bo dejal: »Tega je kriv direktor, ker me zaseda samo v vlogah neodločnih in nemoških ljubimcev!«

Da, tudi to se lahko zgodi, kajti: težko je biti gledališki direktor!

IDEALIZEM

Hemingwaya so nekoč mnogo lepše diši kot pa vprašali, ali je po svetovnem cvetača, in po tem sklepanem nazoru idealist.

»Nikakor!« je smeje odgovoril veliki pisatelj. »Vsi idealisti, kar jih poznam, če... ugotavljajo, da vrtnica

FORMULARJI...

Piše: Hardigata Jur
Kar pomeni mlino uradu, pomenijo pravemu uradu tiskovine — samo s to razliko, da voda priteka in odteka sama, formularje pa morajo vedno znova poganjati novi formularji...

To, kar bi vam rad opisal, se je zgodilo v nekem uradu. Tam je vstopil višji administrator Vrabec s silno važnim obrazom v sobo arhivarja Samse. Arhivar Samsa je namreč že desetletja skrbno vodil vse formularje, obrazce in tiskovine, zapisoval vsak listič, skrbel za redno poslovanje in užival vsesplošno spoštovanje.

Toda tokrat — tokrat je prišlo do katastrofe.

Potrebuje formular Poročilo o stanju ptičjih hišic številka SB 4375/2a! hišic številka SB 4375/2a! hišic številka SB 4375/2a! dejal višji administrator Vrabec. Stari arhivar Samsa je z vajeno kretnjo segel v predal za tiskovine št. SB 4375/2a — in obstal kot okamenel: formularja številka SB 4375/2a ni bilo. Zmanjkalo! — Toda stari arhivar Samsa bi ne bil stari arhivar, če si ne bi znal pomagati. Segel je z roko v drugi predal — predal za tiskovine »Naročilnica za manjkajoče formularje in tiskovine« številka OK 8933/43d.

Kdo bi opisal grozo arhivarja Samse, ko je ugotovil, da je tudi teh formularjev — zmanjkalo! Pero se upira in papir drgeta od groze — a stari arhivar Samsa kljub vsemu ni klonil. Z drgetajočo roko je segel dalje v predal številka XMP 7749/334, 7c: for-

mular »Naročilnica za naročilnico manjkajočih formularjev in tiskovine«.

Svet se je zarotil proti njemu, nebo pa se je obrnilo od starega arhivarja Samse, kajti s trepetajočimi rokami je moral ugotoviti, da tudi tega formularja — »Naročilnica za naročilnico manjkajočih formularjev« št. XMP 7749/334, 7c — ni več v zalogi. Se nikoli ni bil stari arhivar Samsa tako blizu uresničitvi pogrebnega zavarovanja (obrazec Q 207 VRT 459766—59) kot to megleno jutro. Sedel je brez moči za svojo mizo, pred očmi so se mu vrteli formularji, tiskovine, številke in zopet formularji, formularji...

Končno se je zbral. Vedel je, da je vsega konec. Da, konec je formularjev, konec uradovanja, konec sveta... Druge rešitve ni bilo, tragedija je bila nujna...

Z zadnjimi silami se je privlekel do omare, se s težavo dvignil in z roko, prosilno kot vošek, segel v predal HRBT 498 — VVT 7778/bg in potegnil iz njega formular. K sreči — tega formularja še ni — zmanjkalo! Bil je to formular »Prošnja za takojšnjo upokožitev«...

Slabi časi

»Reci kar hočeš, toda dež pred vojno ni bil tako moker!«

STARE ŠALE?

Zvezdice same govore.

»Veš kaj, obril bi se pa že lahko!«

»To pač nič ni; če bi bila filmska igralka...«

»Da, da! Strašansko naporen dan danes! Osemnajstkrat sem moral pokazati svoj prvi zob, šestindvajsetkrat reči »Mama! in devetkrat pokazati, kako se pridkan fantek smeje...!«

»Ne, ne! Nobenega kozarčka več. Sedaj ko vozim avto, moram biti popolnoma trezen!«

Besedo ima majhna miška...

— Veste, trobim zato, da bi prevaril ribe. Mislile bodo, da sem na lovu!

— Da to ni zlata ribica, bi že moral vedeti, ko si jo lani kupil!

Preskrbljena je...

Vse je prišlo iznenada. In kriva ni ona: — to je treba v začetku povedati, na koncu bom najbrž pozabil...

Povedala ji je sosedja, ki je slišala od druge, kako je govorila tretja z nekom, ki je dobro informiran od prijatelja, ki nima namena, da bi lagal. Slišala pa je: živil bo zmanjkalo.

Novica je čudovito delovala, kot delujejo vse novice. No, pri njej je delovala novica tako, da je po-

zabila potožiti sosedi o »težkih« časih in o tem, da je danes pobrala po predalih »zadnje« dinarčke za pol kilograma kruha. Pč pa je kot furija odvihrala v sobo, potegnila izpod žimnice nekaj tisočakov, ki so se tam že lep čas greli in — kam drugam? — v trgovino, seveda!

»60 kg krušne moke, 50 kg bele, 10 kg masti, 20 kg soli in 20 kg sladkorja« — je zdrdrala v eni sapi, kot litanije pri večernicah. —

»In« — spet je zajela sapo, da zdrdra še drugi del rožnega venca. »In...«

Prestrašena prodajalka namesto nje: »Nikar, nikar tako glasno... Napišite na listek, kar želite, in mi ga prinesite... Saj razumete: zaradi drugih... Za vas se bo že našlo! Pridite zvečer, ko zapremo trgovino. V veži vas bo čakalo...«

In res, zvečer si zaviha rokave, mobilizira moža in se kot »PP«-ejev glavni urednik odpravi v kritičnem času na pohod. Vse gre kot po »žnorič«: v veži najde vreče, naloži jih na voziček, odpelje domov, in ko so varno spravljene, potolaži moža s šilcem dvakrat žganega, sama pa bogaboječe vzdihne: »Hvala bogu, zdaj sem preskrbljena za nekaj mesecev...«

Vse je šlo kot po »žnorič«, in ker ima vsaka »žnorič« in vsaka zgodba svoj konec, je treba povedati, da je drugo jutro prišel k njej na vlijudnostni obisk miličnik in ji dokaj nevljudno očital, da je špekulant... Ogledal si je tudi vreče, in to ga je tako navdušilo, da se ni mogel ločiti od nje. Povabil je njo in prodajalko na brezplačen »tečaj«, kjer se jima bo nudila prilika, da bosta poglobili svoje ekonomsko znanje...

No, pa recite, če ni imela prav, ko je vzdihnila: »Hvala bogu, zdaj sem preskrbljena za nekaj mesecev?«

Dve predvolilni

Nekje. Zbor volivcev. Polovica dnevnega reda je izčrpana. Na vrsti je predlaganje kandidatov za republiško Ljudsko skupščino. Moški v tretji vrsti prosi predsedujočega za besedo:

»Predlagam našega Zavednega!«

Množica hkrati zaploska in vzdikne:

»Dobro! Zanj glasujemo z obema rokama!«

In potem še priletna ženica in mladi državljani:

»Predlagam našo Priljubljenol!«

»Jaz pa predlagam še Prvoborcal!«

Dvorano napolni odmev udarcev sto in sto rok.

Ko se pritrjevanje končno poleže in zavlađa tišina, spregovori predsedujoči:

»Se kakšen predlog, prosim?«

Tišina. Zato se loti dela kandidacijska komisija, katere predsednik čez deset minut poroča:

»Predlagamo, da se določi za kandidata Zavedni.«

Mučna tišina. Naposled nekdo vpraša:

»Kako morejo člani kandidacijske komisije kar tako mimo dveh naših

predlogov? Kaj nam ne bi mogli tega pojasniti?!«

Spet mučna tišina. Končno se predsednik komisije ožunači:

»Veste, dragi volivci: sto glav — sto različnih mnenj! Črtali smo dva vaš predloga, sicer se vi na volitvah povsem verjetno ne bi uspeli — zediniti.«

Nekje drugje. V teku so priprave na volitve v mestni zbor proizvajalcev, ki bodo hkrati z volitvami poslancev Ljudske skupščine. Predlogov za kandidate je še vedno premalo. Skupina ljudi stika glave v neki pisarni in modruje:

»Le koga naj še predlagamo?! Direktorja »Prve tovarne« smo že, sekretarja »Druge tovarne« tudi, tehničnega direktorja »Tretje tovarne« tudi. Prav tako so že predlagani direktor »Tretje tovarne«, tehnični direktor »Druge tovarne« in sekretar »Prve tovarne«. Manjka jih še sedem? Koga?! Koga?!«

In gruntaujo in gruntaujo, pa nič. Naposled pa se nekdo le spomni:

»Kolegi, kaj če bi predlagali za kandidate še nekaj delavcev?«

— Hahaha! Če bi ne bilo drevesa, pa bi trčila lepo skupaj!

SAM JE KRIV

Gost: »Poslušajte, natakar, te žemlje so vendar stare.«

Natakar: »Tako? Hm, zakaj pa niste že včeraj prišli?«

IDENTITETA

»Zakaj se le vedno toliko smejiš, kadar pokažeš svojo legitimacijo?«

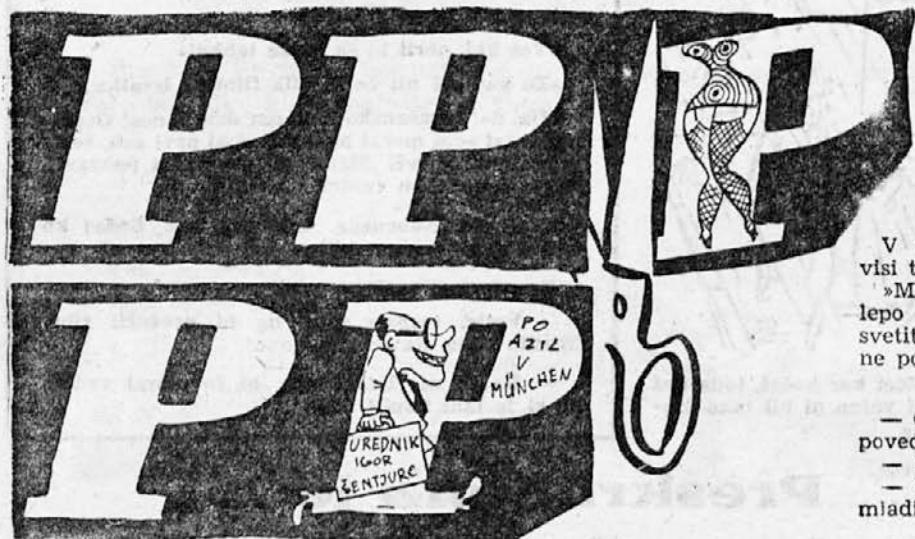
»Veš, to je samo zato, da me lahko prepoznajo. Na sliki v legitimaciji se namreč tudi smejim!«

Ponesrečeni anarhist ali škatlica vžigalic

Trikrat „P P P“

ali kratka zgodovina najbolj razširjenega slovenskega časopisa

PRAVNA POSVETOVALNICA

Občinska pekarna nekje ob Pesnici: Vprašujete, koga bi lahko tožili za povračilo škode zaradi počenih vodnih cevi, ki so vam eksplodirale tačas, ko je pomočnik v pekarni pri zakurjeni peči zaspal, poslovođa pa je šel z župnikovo kuharico na sprehod?

Odškodninski zahtevek lahko stavite samo gosposu bogu — kajti očitno gre za kažen božjo, zaradi poseganja v tuj delokrog (prim.: župnikova kuharica), sicer pa raje molčite o zadevi, drugače bi vam ljudje zamerili, da so bili dva dni zaradi tega brez kruha...

Lepa Vida — takisto nekje ob Pesnici: Rada bi vedela, kakšen je postopek za uvedbo prekega sodišča — nelojalne konkurence se je pri vašem možu, kot pravite, nabralo že toliko, da je potem rednega postopka že ne zmagujete več.

Svetujemo vam, da si omislite tekoči trak in kar tako zaslišujete, kaznujete in obračunavate z vsemi konkurentkami, saj ta pravica vam na podlagi vaše ljubosumnosti nedvomno pripada!

ZALEGLO JE

Mati ni in ni mogla praviti sina, da bi ji skočil kdaj na pomoč pri domačih opravkih.

— Pojdi po drva...
— Ne bodi šitna!
— Če ne greš po drva, ti dam za kazen prebrati vse pesmi v Novih obzorjih...

Od takrat uboga sin na prvo besedo.

Včeraj sem se peljal s tramvajem. Tramvaj je bil prijetno prazen, sedel sem udobno na sedežu in gledal skozi odprta vrata na ploščad voza. Tam je sedel corpus delicti — namreč lep, velik sivo-črn volčjak. Razen njega je stal na ploščadi samo še en potnik, mož v sivem plašču in črnem klobuku, ki je z zanimanjem bral časopis. Nekako lepo ju je bilo videti skupaj — siv pes in mož v sivem...

Prišlo je tako, da je sprevoznik prišel iz prvega dela voza in najprej molče opazoval idilo v sivem na ploščadi. Potem je dejal:

»Ali ne veste, da psov ne smete voditi na tramvaj?«

»Vem!« je dejal kratko mož v sivem in bral naprej.

»Čemu torej jemljete psa na tramvaj?« je vpraševal sprevoznik naprej.

Mož v sivem ni odgovoril ničesar.

»Vi — ali ste me slišali?« je dejal sprevoznik glasneje.

»Da,« je zopet dejal mož v sivem in bral naprej.

»Na prihodnji postaji boste morali izstopiti!« je nadaljeval sprevoznik. »Na prihodnji postaji, razumete!« je dejal še enkrat glasneje.

»Ne! Mož v sivem se ni dal motiti. Ljudje v tramvaju so postajali radovedni — nič ni privlačnejšega, kot majhen škandalček med vožnjo.

»Vi, tovariš!« je dejal nato sprevoznik s tako hladnim uradnim glasom, da so mi kar mravljinčji šli po hrbtu. »To je predpis in predpisa se moramo držati, jaz tako kot vi! Izstopite, prosim, ali pa pokličem miličnika!«

Mož v sivem je samo skomignil z rameni in bral mirno naprej.

PREBRISANEC

— Ti, nekdo ti je pravkar odnesel tvoj veliki, težki kovček!
— Vem, vem
— Pa zakaj ne pokličeš miličnika?
— Bom že! Počakaj vendar, da ga mož prinese do tramvajске postaje!

METAMORFOZE

ali kako preobločen je gospod Koritnik tekkel v trgovino

prvič po moko...

drugič po moko...

tretjič po moko...

in četrtič z moko nazaj!

TRGOVSKA POŠTENOST

Z ženo sva šla kupovat zame hlače. Nove hlače. Seveda izbirava, težko izbirava. Kjer je odgovarjala kvaliteta, ni odgovarjala cena, kjer je odgovarjala cena, ni odgovarjala kvaliteta — stara tragika vseh nakupov. Končno sva odkrila nekaj, kar je predstavljalo po barvi, kroju in ceni primerno raven. Sedaj še najbolj važno: kvaliteta!

»Ali so hlače res iz čiste volne?« sem hotel vedeti.
»Ne bom vas varal,« je dejal prodajalec pošteno, »gumbi niso...«

AVTO-SOLA

V eni najboljših avtošol v Parizu visi tale napis:

»Moški, ki šofira in hkrati poljublja lepo potnico poleg sebe, ne more posvetiti slednjemu opraviilu vse potrebne pozornosti.«

KOMENTAR

— Cigava je šala, ki ste jo pravkar povedali?

— Moja.

— No, potem pa niste več tako mladi!

FORMULA

Neki gnjavator je prosil slavnega fizika Einsteina, da bi mu razložil z algebrično formulo tajnost uspeha v življenju. Einstein vzame kos papirja in napiše sledečo formulo: $A = X + Y + Z$; »A je uspeh v življenju,« je dejal, »X je delo, Y je sreča.« »In Z,« je vprašal vsiljivec? »Z je molk,« je odgovoril Einstein.

Brez besed.

KRAVATE

Tovariš Ficek bi rad kupil kravato. Uslužni prodajalec mu pokaže bogato zbirko kravat od najmodernejših do umerjenih barv. Ficek izbere nekaj kravate, ostale pa odrine na stran ter ironično reče prodajalcu: »Veste, te kravate pa lahko spravite, ker jih noben človek, ki ima količkar okusa, ne bo kupil.« Uslužni trgovec pa se nasmehe in odvrne: »Imate popolnoma prav, vendar prav te kravate vedno potem prodamo ženam, ki pridejo izbirat kravate za svoje može...«

VSAJ NEKAJ!

— Včeraj sem izgubil denarnico s tisoč dinarji. Ali jo je morda kdo našel in prinesel semkaj?
— Ne, nekdo je prinesel denarnico s sto dinarji.
— No, potem mi pa dajte začasno vsaj to!

KRATKE GOSPODARSKE ZANIMIVOSTI

»Državne željeznice Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca« še vedno strašijo pri nas. Še 3. oktobra letos so jih zasledili na nalepki nekega vagona, ki je potoval iz Maribora v Kidričevu. Pri tem pravijo, da imamo srečo, kajti prav tako bi se lahko pojavila tam tudi stara avstro-ogrska monarhija in namesto steklenice s kislino na nalepki bi se nam lahko prijazno nasmehljala z nje večno mladi cesar Franc Jožef...

»Odnos cen novega vina in elektrifikacija naše vasi« je naslov nove strokovne revije, ki jo bodo v kratkem izdali pri Miklavžu na Dravskem polju, in ki na izredno poljuden način (li ter po 150 din) obravnava vprašanje elektrifikacije miklavških cest podnevi. Vse govorice, da so hoteli s povišano ceno vina poravnati stroške nepotrebne dnevne razsvetljave, pa so samo zlobno naltcevanje!

»Majhna pomota!« so dejali nekateri, ko je prišlo na dan, da stane prevoz in nakladanje granitnih kock za tlakovanje ceste v Studencih z mariborskega glavnega kolodvora na kolodvor Studenci malenkost 160.000 dinarjev. Končno to res ni tako strašna stvar, če se kdo zmoti in pošlje tak tovor na glavni kolodvor namesto v Studence...

Čudni slučaji v mestu „X“

— Kdaj praviš, da bo prihodnja vaja orkestra?
— No, gotovo takrat, ko bo koncert...

»VEČEROV« FILMSKI KOTIČEK:

... glavni vlogi pa sta bili v rokah Gene Kelly in Leslieja Carona.

Nesrečna baletna umetnica! Zakaj ne bi bili raje glavni vlogi v njunih nogah? Vendar bosta po zadnjih vesteh to nerodnost prebolela. Nerodnejša je stvar tam, kjer so ubogi Leslie Caron spremenili spol in jo proglasili za možaka...

KORISTNOST

Katera domača žival je najkoristnejša?
Svinja — ker je od nje prav vse uporabno, še celo ime...

Vztrajnost je lepa čednost...

»Da, da, Hudopiskova ima res težave s svojim moškim. Le z največjo težavo ga pripelje iz gostilne domov...«

„Natančno“ športno poročilo

Poročilo v »Poletu« je eno enajstko zastreljal — Gajšek. Tisti, ki jo je res zastreljal, je bil nad to ugotovitvijo zelo presenečen, ker doslej ni vedel, da je prekrščen v Gajška.

Norkovič se je po poročilu zelo dobro izkazal v drugem polčasu, ko je sedel za golom! Igral je namreč v prvem delu igre, v drugem pa počival. Natančnemu poročevalcu namerava kupiti

Branik močna očala na svoje stroške. V zadnjem Poletu smo brali zelo »natančno« in dejstvom odgovarjajoče poročilo o nogometni tekmi med zagrebško Lokomotivo in mariborskim Branikom. Po tem poročilu je bil stember moštva Zelezinger, kar bi sam — če bi ga vprašali — prav gotovo zanikal, kakor tudi vseh tistih tisoč gledalcev, ki so bili na tekmi.

Kljun:

IGORJU SENTJURCU

Dosegel si idejni in književni cilj, ko si zaprosil v tujem svetu za — azil. Naj hasne ti prevžitkarski koticček! Sporočam, da »v doglednem času« se ne vrneš in če svoj plašč po vetru spet morda ne obrneš, postal »v doglednem času« boš »ugleden« psiček, ki laja iz daljave le na domovino, in tujevo zato prejema miloščino!

LJUBLJANČANI, POZOR!

V Operi so na galerijskem stojišču uvedli prijetno, še nevideno novost! Obiskovalci teatra — predvsem seveda galerijskega stojišča — bodo odslej imeli dvojni užitek. Razen redne operne predstave bodo lahko poslušali še tudi skozi ventilacijsko odprtino v stropu ton (samo ton!) filma »Barba Zvane«, ki ga vrtijo pred teatrom. Če bodo imeli srečo in pri tem ujeli še kakšno arijo z odra, bo to lep in ohrabrujoč primer idealnega sožitja dveh umetnosti!

SKOFJELOSKA

V Skofji Loki so proglasili »mestno žalost«, to pa zato, ker jih je obiskalo beograjsko »veselo« (podčrtali Skofjeločani) gledališče.

ALARMANTNE VESTI

»Jeseniški kolodvor bo dobil streho!«
Pooblaščen smo, da takšne in podobne alarmantne vesti, ki so brez vsake osnove, najodločneje demantiramo. Pač pa trdijo stari ljudje, da bo — po teji nesrečni strehi sodeč — prihodnje leto spet suša...

MRZLICA

Neka ženska iz Stražišča je kupila v trgovini celo košaro pralnega praška! Pri tem trdi, da je to samo za lastno uporabo. — V tem primeru smo za to, kajti toliko umazanije je nujno treba spraviti s sveta!

UGANKA

Ali veste, čemu je na vratih nekega kamniškega odvetnika visel nedavno napis: »Danes ne sprejemam. Sem slučajno zadržan!«?

(Ker je mož tega dne hotel obiskati prijatelja, ki je bil v tujini, in se je vrnil, kar je bilo od trgovine do trgovine.)

ZDRAVNIŠKI KOTIČEK

Proti glavobolu vseh vrst priporočamo navadne kombinirane praške. Edino prebivalce Murske Sobotne opozarjamo na to, da jih naj glava boli samo od osmih do petih, kajti v drugem času jim tudi kombinirani praški ne bodo pomagali — ker jih ne bodo mogli kupiti! (Made in soboška lekarna)

OD VIŠNJE GORE TJA DO KOLPE IZ PIONIRJEVE TORBE

(Piše Jožek Cebulica)

V JURJEVICI

Imajo pri »Svobodi« čudne muzikante. Instrumente za godbo na pihala so lepo varno zaklenili na podstrešje, muzikantom iz sednje vasi, ki bi te instrumente zelo potrebovali, pa so fige pokazali. Tako pravi moj očka, da je volk sit in koza cela — kadar pa bodo potrebovali godbo, jim bodo že podgane cvilile — ker so sedaj kompetentne za jurjevsko godbo! Toda še lepše se imajo v

DRAGATUŠU!

Tam pa so si prosvetarji in terciarke neki hudo v laseh. Prvi hočejo zgraditi novo šolo, druge pa novo cerkev in imajo zaradi tega v vasi pravi cirkus — samo stavba jim še manjka za to. Jaz sem predlagal, da naj potem zgradijo pač cirkus — vsa dragatuška mularija bo za to; seveda le, če ga ne bodo obdali kot v

ČRNOMLJU

Tovarno učil z bodečo žico, da izgleda kot koncentracijsko taborišče. Potem je že še boljši Samski dom, ki je postal znamenit zaradi polomljenih šip. To pa seveda ni nič posebnega, kajti kaj takega zmoremo napraviti tudi mi z enostavnim sredstvom, ki mu pravijo ponekod tudi »nogomet«.

V tem znamenju vas pozdravlja

Jožek Cebulica l. r.

NAVIJANJE PROTI ŠTEVILKAM...

Dogodilo se je v ...
V ringu se je odvijala borba med dvema zagrezenima boksarjema srednje kategorije. Naenkrat eden orokavičenih pade na tla in ne da več znaka življenja od sebe. Sodnik se mu urno približa in začne šteti: ena, dve, tri, štiri, pet... Gledalci skočijo pokonci in kriče na vse grlo. Ko pa sodnik osmič zamahne z roko, se boksar na tleh prebudi, strese z glavo, odpre eno oko in godrnja je zabrusi gledalcem: »Norci nori, le kako naj bi jaz slišal sodnika šteti, ko pa tako neusmiljeno glasno navijate!«

Zakaj bi rad mojster Miha Stremuh kandidiral za poslanca...

PRESOJA

»Ho, bratca!« je vzkliknil zborovodja carske dvorne opere v Nižjem Novgorodu dvema pekovskima pomočnikoma, ki sta prišla k njemu, da bi ju sprejel v operni zbor. »Velike stvari sta si zamislila! Kar v zbor dvorne opere bi rada, kaj?«

»Pela sva že tudi kje drugje in...« je dejal eden fantov.

»Kje drugje! Hohoho!« se je smejal zborovodja. »To-

da tukaj je dvorna opera, carjeva opera, opera našega najvišjega presvetlega vladarja! Razumeta, golobčka! Mnogo si upata, mnogi!«

Pekovska pomočnika sta molčala, dokler dvorni zborovodja ni povedal vsega, kar je hotel. Nato sta zopet čakala.

Končno je zborovodja

uvidel, da se ju ne bo tako lahko rešil in dovolil jima je, da zapojeta vsak po eno pesem. Peka sta drug za drugim s polnim glasom zapela vsak svojo najboljšo pesem. Ko sta glasova utihnili, se je oglašil zopet zborovodja:

»Nja, nja, golobčka, šole sploh nimata, šole sploh nimata, golobčka! Ti, bra-

tec moj!« je dejal in potrepil enega od njiju po prsih, »pri tebi je še upanje. Nekaj imaš v glasu, iz česar bi se dalo kaj napraviti, in če boš dobro vadil, lahko postaneš še kar dober pevec. Toda s teboj, bratec, se je obrnil k drugemu, »s teboj pa je slaba. Pojdi lepo nazaj in mesli še naprej svoje kruhke —

v petju pa se nikar ne porizkušaj več! Ti pač bog ni dal...«

Tako se je zgodilo, da je veliki pisatelj Maksim Gorki bil v svoji mladosti nekaj časa pevec v zboru dvorne opere v Nižjem Novgorodu.

Njegov prijatelj in soplek, ki ga je zborovodja odklonil kot nesposobnega, pa je bil kasneje tako slaven basist Fjodor Šaljapin...